

VOOR 'T EERST UIT NACHTEGALEN.

K had hem nog nooit gehoord, den kleinen bruinen zangkoning. Nog nooit genoten van zijn krachtig helder geluid. Zoude ik dit jaar weer voorbij laten gaan, zonder mij verlustigd te hebben in dat reine, zuivere gezang, waarvan de boeken en couranten mij reeds zooveel hadden verteld? Neen! Nu moest het er toch van komen de ijzige huizenmassa voor een wijle te verlaten en ons (want ik heb een lochtgenoot gekregen) door den trein naar Haarlem te doen brengen.

't Is lente! Men kan het zien aan het sappig groene gras en aan de vroolijk dartelende lammeren; aan het gele koolzaad, dat geheele velden bedekt en aan de wilde zuring, die het land een rood aanzien geeft; aan de boterbloempjes en aan de madeliefjes. En dan nog, om het lentelandschap te volmaken, stoeiende kalveren, waarnaar de moeders droomerig staan te kijken.

Als we in Haarlem aankomen worden we getroffen door de schoone groepen witte en roode kastanjes. In de parken en tuinen ziet men in bonte mengeling, blauwe en witte seringgen, meidoorn en gouden-regen bijeen en aan de muren van sommige villa's, hangen in sierlijke ongedwongenheid, groote bloemtrossen van de blauwe regen. Ja, waarlijk! Mei doet dit jaar haar bijnaam (Bloeimaand) eere aan. Het oog wordt bekoord door die verscheidenheid van kleur en vorm.

Wij gaan op weg naar Bloemendaal. Alles ademt vrede en rust en de heerlijke frissche Meilucht, bezwangerd met de geur van meidoorn en sering waait ons van alle zijden tegen.

Een zwarte lijster laat zijn vroolijk gefluit ver klinken over velden en wei. Uit het bosch dringt nu en dan een hoog geluid tot ons door. Luisterend staan wij dan stil om te hooren of wij ons ook vergist hebben. (*Mijn medgezel kende den nachtegalezang.*) Neen! 't Is een nachtegaal, die zich eens uitrekt alvorens zijn avondzang te beginnen. Dan weer een triller vol blijden klank, waarmede een ander van dat machtig zangrenheir, blijk van zijne aanwezigheid geeft.

Wij vervolgen onzen weg. Een kikvorsch springt voor ons langs en zoude door zijn bokkesprongen bijna onder den voet zijn gekomen. 't Is nog niet geheel duister dus dwalen wij eerst even door het fraai aangelegde »Duin en Daal.« Zoo nu en dan scheert een vleermuis langs ons hoofd of zien wij haar in wijden hoog om een lantaarn zweven. Dan verdwijnt zij weer om even later rakelings langs ons te fladderen. Op de hooge duin bij »t Kopje« verlustigen we ons in de heldere maan die door haar zilverlicht aan 't duinlandschap een rustig vriendelijk aanzien geeft. Aan den zoom van Hollands duinen, doemen de vuurtorens van IJmuiden en Zandvoort's verlichte passage op.

Van uit de verte komen verwarde geluiden tot ons met het gekwaak der kikkers als grondtoon.

Nu door 't Bloemendaalsche bosch weer naar de Dorpstraat en van daar naar de Wildvank. 't Is kwart vóór elf als we daar aankomen, maar van de Nachtegaleen hooren we niets. 't Is of ze ons plan moedwillig willen verstoren door geen geluid te geven.

Na een paar minuten loopens, besluiten wij het ons maar zoo makkelijk mogelijk te maken en strekken wij ons op een heerlijk plekje, op 't zachte mostapijt uit. Voor ons is juist een opening in 't jonge hout waardoor we een onbelemmerd uitzicht hebben. Het zilvere schijnsel der nachtvorstin toovert de schoonste overgangen van licht- tot donkergroen op het nog jeugdig loof der boomen.

Feestlijk wil het woud ontvangen
U, den vorst van 't zangersheer;
Aan het donkere loover hangen
Starrelichten, U ter eer;
Boom en heester, bloem en kruid,
Ademen zoete geuren uit.

Maar nu hooren wij er één, wel heel ver weg, maar toch, . . . we vernemen zijn gezang. Dicht bij ons, in 't kreupelhout vangt een tweede aan te zingen. Even later een derde tot dat we eindelijk vier van deze zangers tegelijk kunnen beluisteren.

Nu is 't een klagend langgerekt geluid dat we vernemen, dan weer wordt ons gehoor gestreeld door een glashelderen, hoogen jubeltoon die in een blijden triller eindigt of een snel op elkander volgende reeks van toonen. En zoo gaat het door.

Als de een zwijgt, weerkaatst het woud het gezang van den ander.

Luistrend staan de hooge boomen;
't Dartel blaadje roert zich niet;
Bloemen, half gesloten, droomen,
Mijmren bij Uw avondlied,
Dat het heele bosch vervult,
Daar 't in schemer is gehuld.

En ook ik, in 't wazig duister,
Rustend en door niets gestoord,
Zit aandachtig stil en luister,
Tot geen toon meer wordt gehoord;

Ondertusschen is één der zangers in onze onmiddellijke nabijheid gaan kwinkeleeren en probeeren wij hem ook te zien te krijgen. We gaan op stap, maar al ras blijkt het ons, dat zulks makkelijker is gezegd dan gedaan. Plat op ons buik, kruipen wij onder prikkeldraad door en komen daardoor op verboden terrein waar het in de vorige herfst gevallen loof, een dik tapijt heeft gevormd.

Natuurlijk veroorzaakt elke stap een dof gekraak waardoor het nachtegalenlied verstomt. Maar als we hem weer hooren, hervatten wij onzen tocht die eindigt met te mislukken. Opgeschrikt door het kraken der takjes en bladeren, heeft onze zanger zeker de vlucht genomen, tenminste wij kregen hem niet te zien.

Intusschen is het tijd geworden den terugtocht aan te vangen, willen wij den laatsten trein naar Amsterdam nog halen.

Wij zoeken dus den weg weer op en gaan terug naar Haarlem

Moeizaam scheidend van de pracht
In den schoonen Lentenacht.

Voldaan togen wij huiswaarts onder den indruk van 't schoone der natuur, welke gedachte in ons levendig werd gehouden door 't hemellicht dat onophoudelijk door 't luchtruim flitste en geheel de omgeving in gloed zette.

Of de nachtegaal toen nog zong?

TOUBER.

DE SPREEUW.

IN de afl. No. 14 1912 van *D. L. N.* komt een opstel voor van uwe hand over »De spreeuwenkwestie«. Hierin wordt door u melding gemaakt dat — naar u meent — in Schotland is geconstateerd, de spreeuwen de voedzaamheid en de smakelijkheid van het ontkiemende graan hebben leeren apprecieeren, en wordt daarbij door u de vraag gesteld: »is daarover in ons land ook al eens iets gemeld?«

Mij dunkt van wel, want in de locale bladen, die vooral door landbouwers gelezen worden, komen vaak klachten voor over de schade, welke door spreeuwen aan het wintergraan, in 't bijzonder tarwe, wordt veroorzaakt.